

postup do vyšších platů» nelze vykládati tak, jak míní žal. úřad, že by bylo po dobu tu vyloučeno i provedení (deklarace) postupu, byl-li nárok na tento postup nabyt před zavedením disc. řízení. Kdyby byl zákon takový účinek trestu dle § 95 zamýšlel, byl by to zajisté vyjádřil zřetelně tak, jak učinil na př. v § 53 služ. pragm., kde nařídil, aby rozhodnutí o postupu časovým bylo odloženo, je-li pochybno, zdali kvalifikace zaměstnance jest ještě dobrá. Zřejmě tedy zákon rozeznává mezi postupem a rozhodováním o postupu. V úvahu přicházející §§ 95 a 54, odst. 2 nemluví o »rozhodnutí o postupu«, nýbrž o postupu samém. Mají tudíž nepochybně na mysli materiálně-právní stránku jeho. A tu § 55 služ. pragm. výslovně stanoví zpětnou působnost přihlášky ku dni nápadu (t. j. ke dni následujícím po dni, jímž postupová lhůta uplynula), čímž vyslovuje, že právo na postup založeno jest v den nápadu a vytyčuje tak deklaratorní ráz rozhodnutí o přihlášce. St-1 — jak nesporno — nabyl nároku na postup před zahájením disc. řízení. Pak jest však dle předchozích úvah bez významu, že nárok uplatňoval přihláškou teprve v době trestu.

Nař. rozhodnutí opřeno jest ještě o úvahu, že disc. komise zajisté při výměře trestu přihlédla k požitkům st-lovým a byla by asi zvýšila procentní výměru trestu, kdyby tyto požitky byly bývaly o stupeň vyšší. Tím hledí odůvodniti svůj náhled, že po dobu trestu jest vyloučeno provedení postupu do vyšších platů, ježto by takový postup znamenal vlastně nepřímé snížení disc. trestu.

Argumentace tato nepřiléhá, poněvadž úřadu a tedy i disc. komisi bylo z osobních spisů st-lových patrno, že nároku na postup platový i časový nabyl 3. srpna 1923.

Nař. rozhodnutí, jež dle horních úvah postrádá opory v zákoně, bylo dle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 4510.

O b e c n í s a m o s p r á v a. — A d m i n i s t r a t i v n í ř í z e n í:

*** Odmítne-li zem. výbor odvolání fin. komise obecní z usnesení měst. rady o ustanovení obecního zřízence definitivním s poukazem na § 24 zák. ze 17. prosince 1919 č. 16 Sb. ex 1920 pro svoji nepřislušnost, jest výrok jeho nezákonný.**

(Nález ze dne 13. března 1925 č. 8703/24.)

V ě c: Finanční komise hlavního města Olomouce proti moravskému zemskému výboru o přípustnost stížnosti.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Městská rada hl. města Olomouce usnesla se v zasedání z 8. června 1923 uděliti provisornímu městskému strážníku Vítězslavu K. definitivu. Z usnesení odvolala se fin. komise ob. k zv-u z důvodu, že neuspokojivá kvalifikace K-ova za r. 1920 a 1921 a pozdější návrh na jeho propuštění dokazuje jeho nezpůsobilost, že K. byl nadále ponechán ve službě jen z milosti, a že prvá jeho příznivá kvalifikace nemůže býti

směrodatna pro jeho definitivní přijetí. Mor. zv. nař. rozhodnutím odvolání zamítl pro nepřislušnost z důvodu: »Dle § 24 zák. ze 17. prosince 1919 č. 16 Sb. z r. 1920 rozhodují se spory o příjmy služební a výslužné zřízenců, o zaopatřovací požitky vdov a sirotek, jakož i ostatní spory vzešlé ze služebních poměrů pořadem soudním; je nesporno, že v konkrétním případě jde o obecního zřízence ve smyslu uv. zák., ježto zákon tento platí též pro města s vlastním statutem a bylo dlužno vzhledem k vylíčenému stížnost zamítnouti pro nepřislušnost.«

Nss uvážil o stížnosti takto: — — § 24 zák. č. 16/1920 předpokládá zřejmě spory ze služebního poměru mezi obecním zřízencem nebo jeho pozůstalými s jedné a obcí se strany druhé a odkazuje tyto spory do příslušnosti řádných soudů. V daném případě šlo sice o otázku definitivního ustanovení obecního zřízence. Spor nevzešel však v příčině té mezi zřízencem a obcí, nýbrž s usnesením obce ve věci té učiněným projevem nesouhlas vlastní její orgán — finanční komise obecní, která domnívající se zřejmě, že jde o případ, ve kterém jí ob. novela fin. poskytuje odvolací právo proti jistým aktům obce, se odvolala z usnesení obce k žal. úřadu jako k vyšší stolici samosprávné. Pak se nemohl však žal. úřad prohlásiti nepřislušným ve smyslu § 24 zák. čl. 16 z r. 1920, poněvadž nešlo o spor podle tohoto zákona, nýbrž měl podání fin. komise obecní podrobiti svému zkoumání a o něm rozhodnouti.

Uvádí-li žal. úřad v odvodním spise, že obecní finanční komise v odvolání svém neuplatňovala hospodářských zájmů obce, resp. že nebyla k odvolání legitimována, sluší na to odpověděti, že mu tím nebylo bráněno, aby podání zamítl neb odmítl z těchto důvodů, že však okolnosti ty nemohly odůvodniti výrok jeho tak, jak byl učiněn. Popřel-li však žal. úřad svoji příslušnost k rozhodnutí o odvolání k němu podaném, t. j. odepřel-li rozhodnouti o něm neprávem, jest výrok jeho v rozporu se zákonem, pročež slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 4511.

Administrativní řízení. — Řízení před nss-em (Slovensko): I. * O odvolání z usnesení zastupitelského sboru města s regulovaným magistrátem v záležitostech výše pensijních požitků zaměstnanců tohoto města rozhoduje i za účinnosti zák. č. 241/1921 župní úřad s platností k o n e č n o u. — II. O kompetenci administrativních výborů, nových župních výborů a župních úřadů na Slovensku.

Samospráva obecní: O organizaci samosprávy města Bratislavy.

(Nález ze dne 13. března 1925 č. 4109.)

Věc: Karel Sch. a spol. v Bratislavě (adv. Dr. Arn. Lebenhardt z Prahy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska a proti župnímu úřadu v Bratislavě o pensijních požitky.

Výrok: Rozhodnutí ministra pro Slov. ze 16. srpna 1924 zrušuje se pro nezákonnost, pokud jím byly